

ԲԱՆԱՍՏԵՂԵԱԿԱՆ

ՄԱՅՐԱՊԵՏԸ

Շոգեկառփի դիպուած մ'էր. ճամբորդներու խրճողում,
Երբ դողդոջում ձեռքերով քացաւ դուռը խըցիկին.
Նստաւ իր սուրբ մեղմութեամբ – գեղեցկուհին սեւի մէջ,
Եւ ըսկըսաւ մայիլ դուրս, աչքը տըւած լեռներուն,

Որ չըլլայ թէ անօրէն մայուածք մ'իյնայ սրտին մէջ:
Բայց հանդարտ չէր ինքնակամ կուսութեան գոհն այս ուխտին:
Պահ մը զմեք գիս գաղտնի, եւ դարպասող, անօրէն,
Սուր մայուածքէս փախաւ դուրս, գուր հայցելու երկինքէն:

Խաչակնքեց, եւ շրթներն ի'սկոյն քերաւ աղօթքի:
Նորբամարմին, նրբադէմ, ճնճուշ ձեռքերն որ կարծես՝
Կը խեղդէին աղօթքով փոքրիչ խոհե'րն ամբարիշտ:

Այսքան անմեղ, այլայլած, սարսափահար կոյսին դէմ՝
Ես գըթալով առի վար չարանքնի աչքերն իմ,
Մինչ ան ձեռքերն իր տարաւ վարդարանի սուրբ գէմքին:

ԱՆՆԷԼ